

“Трудитися в Його винограднику для спасіння душ людських”

У квітні 2013 року під час генеральної конференції Церкви я отримав повідомлення з моєї філії, що помер брат Михайло. Для всіх, хто знав цю чудову людину, його відхід виявився великою несподіванкою. Брат Михайло був досить молодим, виглядав здоровим і складав великі плани на майбутнє ... І несподівано ця звістка ... Моя перша думка була: “Чи був він готовий до зустрічі з Богом? А чи я готовий до зустрічі з Богом, якби це сталося зі мною?”

Недавно брат, якого ми відвідали з президентом Російської Самарської місії, сказав нам: “Я знаю, що після своєї смерті я зустрінуся з Богом, але сподіваюся, що у мене ще буде час підготуватися до цієї зустрічі”. Пророки навчають, що людям необхідно готуватися до зустрічі з Богом у цьому житті і просять не відкладати нашого покаяння на останній день: “Бо знайте, це життя є часом для людей підготуватися до зустрічі з Богом; так, ось цей день цього життя є днем для людей чинити діяння свої. І ось, як я сказав вам перед тим, оскільки ви мали так багато доказів, отже, я благаю вас, щоб ви не відкладали день свого покаяння на кінець; бо після цього дня життя, який

дається нам, щоб підготуватися до вічності, ось, якщо ми не зробимо доброго з нашим часом, поки ми в цьому житті, то прийде ніч темряви, в якій жодного діяння не можна буде вчинити” (Алма 34:32–33).

Старійшина М. Рассел Баллард казав: “Пам’ятайте, вічність—це теперішнє, а не невизначене, віддалене майбутнє. Саме зараз, кожного дня ми готуємося до вічного життя. Якщо ми не готуємося до вічного життя, це означає, що ми готуємося до чогось іншого, можливо, до чогось значно меншого” (in Conference Report, Sept.–Oct. 1978, 100; або *Ensign*, Nov. 1978, 66).

Так що ж ми маємо зробити, аби підготуватися до зустрічі з Богом? Головне—бути слухняним нашому Небесному Батькові. Наша доля, щастя у цьому житті й у світі прийдешньому, залежать від нашого бажання почути слова Бога і виконувати їх. Ми з вами благословенні можливістю жити у той час, коли Господь прискорює Свою роботу. Сьогодні настали саме ті дні, про які у 1832 році Спаситель говорив Джозефу Сміту: “Ось, Я прискорю Мою роботу в належний час” (УЗ 88:73). В останні дні Господь через Свого пророка, Президента Томаса С. Монсона, кілька разів звертався

Старійшина
Анатолій
Решетніков, те-
риторіальний
сімдесятник.

до нас з таким наказом: “Зараз для членів Церкви і для місіонерів настав час іти разом, працювати разом, трудитися разом у Господньому винограднику, щоб приводити душі до Нього. Він підготував для нас засоби, щоб ділитися евангелією у безліч способів, і Він допомагатиме в нашій роботі, якщо ми будемо діяти з вірою, щоб виконувати Його роботу” (*Ліягона*, лист. 2013, с. 4).

Брати і сестри, якого принципу хоче навчити нас сьогодні Господь? Що Він хоче, аби ми зробили? Нам треба “трудитися в Його винограднику для спасіння душ людських” (УЗ 138:56). Прийшов час нам, членам Його Церкви, повноцінно брати участь у Його роботі зі спасіння. Прийшов час працювати

старанно й охоче, як ніколи раніше. Без нас ця справа не буде рухатися вперед. Як сказав президент Генрі Б. Айрінг: “Незалежно від нашого віку, здібностей, церковного покликання чи місця проживання, ми всі, як один, покликані до роботи, яка полягає в тому, щоб допомагати Йому збирати врожай людських душ, поки Він не прийде знову” (“Відчувати єдність”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 62).

Господь не вимагає, щоб ми працювали над силу. Він не порівнює наші зусилля із зусиллями інших. Наш Небесний Батько лише просить, аби ми трудилися на повну силу, якою б великою чи малою вона не була. Алма наставляв свого сина Геламана: “Так, і з того часу аж донині я працював безупинно, щоб я міг приводити душі до покаяння; щоб я міг привести їх відчутти смак надзвичайної радості, смак якої я відчув; щоб вони теж могли народитися від Бога і бути сповненими Святого Духа” (Алма 36:24). Цю радість може пізнати кожний член Церкви, ділячись евангелією і вченнями Спасителя з іншими.

Одним з найбільших наших благословень і також нашим обов'язком, як членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, є можливість нести евангелію всім людям і сім'ям на Землі. Існує багато способів виконання місіонерської роботи, щоб знайти людей, готових до навчання місіонерами.

Головне—наше бажання працювати і робити невеликі, але конкретні кроки до цієї мети.

Прийшов час для кожного з нас визначити свою роль у цій роботі зі Спасіння. Запрошуючи наших ближніх прийняти

евангелію, проявляючи любов і увагу до них, ми стаємо справжніми учнями Ісуса Христа. Я приношу своє свідчення, що це робота Бога і кожен з нас може виконати свою частку у цій чудовій справі. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Поділися своєю посмішкою

Наталя Ільїна, Українська Донецька місія, Донецька Центральна філія

13 грудня молоді чоловіки і жінки Донецького округу разом з провідниками взяли участь у служінні дітям з Центру соціально-психологічної реабілітації. Дітей віком від 3 до 12 років запросили до приміщення Об'єднаної філії, де для них було проведено свято “Поділися своєю посмішкою”.

Після вступного гімну й молитви діти дивилися лялькову

виставу про порося П'ятачка, який був стурбований тим, що Дід Мороз не може до нього прийти. Але друг П'ятачка, Вінні Пух, в костюмі Діда Мороза разом зі своїми друзями подбав про те, щоб організувати свято для П'ятачка. І як потім виявилося, це була найкраща подія в житті і поросяти, і його друзів.

Потім молодь округу організувала для дітей рухливі ігри.

Веселі ігри об'єднали усіх.

Теплі обійми Діда Мороза

Відчувши теплу атмосферу свята, діти співали, загадували загадки, із задоволенням спілкувалися з молоддю. А коли з'явився Дід Мороз (Едуард Банцов), який потиснув руку кожному малюкові та й ще роздав подарунки, їхня радість була безмежною. Свято закінчилося співом дитячого гімну "Я хочу любити всіх людей".

Відчувалося, що ніхто не хотів розходитися. Задоволення отримали усі: і ті, хто служив, і ті, кому служили. Ми сподіваємося, що ми зможемо й надалі продовжувати служіння, чинячи добрі справи заради добробуту ближніх. ■

Незабутні моменти Різдва

Юрій Слепак, Київський Український кіл, Харківський приход

Для мене зимова пора року завжди була особливою. Це час свят, подарунків і прекрасних моментів, про які потім пам'ятаєш увесь рік і чекаєш з нетерпінням наступної зими. Але особливою цю пору року роблять аж ніяк не подарунки, а святкування Різдва нашого Спасителя Ісуса Христа. Для когось воно приходить 25 грудня, для когось—7 січня, але я вважаю, що це не так важливо, в який день ми відзначаємо це свято, набагато важливіше, як ми це робимо.

7 січня рано-вранці багато братів та сестер Київського Українського колу приїхали до Центрального дому зборів для того, щоб підготувати й провести різдвяний захід для дітей Початкового товариства колу. З їхнього боку це було прекрасним проявом служіння нашому

Господу. Підготовка була інтенсивною. До 12 години все було підготовлене для прийняття гостей. Незабаром зала наповнилася дітьми та їхніми батьками.

Захід почався з прекрасного інсценування різдвяної історії. В ньому брали участь наші юні брати і сестри з Початкового товариства. Це були дуже зворушливі моменти. Марія тримала немовля, Йосип стояв поруч, велика кількість пастухів і, звичайно ж, мудреці зі своїми дарами прийшли вклонитися Ісусові. Це все нагадало нам про важливість цієї чудової події, яка сталася більш 2000 років тому. В пам'яті сплили слова пророка Ісаї: "Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру".

Різдвяне інсценування.

Після такої прекрасної духовної думки на дітей чекали казкові герої, які ожили завдяки зусиллям багатьох сестер і братів. Вони грали з ними в ігри й вікторини. Не можна було всидіти на місці. Грали усі: і дорослі, і діти.

Це був чудовий захід, під час

якого ми могли відчувати особливий дух. Величезна подяка усім братам і сестрам, хто брав участь в організації цього свята. Думаю, вони зробили саме те, що хотів би бачити у якості подарунка від кожного з нас Спаситель: безкорисливе служіння, турботу й любов до всіх.

Я вдячний за ще одну можливість в цей різдвяний час особливим чином згадати про Господа, про те, що Він зробив особисто для мене і для кожного з нас. Він прожив безгрішне життя, помер за нас і воскрес, аби ми могли мати надію. ■

Різдвяний концерт Київського Українського колу

Лада Коник, Київський Український кіл, Печерський приход

На початку нового року у Київському Українському колі відбувся концерт, присвячений Різдву. Було дуже легко і радісно відчувати дух цього улюбленого усіма свята, приємно бачити, як свої дари, таланти приносять Спасителю і дорослі, і діти.

Зацікавлені Церквою мали можливість послухати прекрасне звучання арфи й виступ запрошеного ансамблю блок-флейтистів, до складу якого входять діти й підлітки Чабанівської школи мистецтв, які чудово виконали твори різних жанрів. Дуже гарно заспівали

Виступ хору Печерського приходу.

Юні співачки Варвара Ч. й Іванка В.

Юна бандуристка Настя Т.

Звучить арфа, слухняна таланту Світлани Богинської.

Виступає ансамбль флейтистів.

Варвара Чистякова й Іванка Вареня, а хор Печерського приходу під керівництвом сестри Світлани Поповиченко дивовижно виконав кілька різдвяних гімнів.

В організації цього надзвичайного концерту взяли участь багато братів та сестер, і ми вдячні їм, оскільки підготовка зали й багаторазові репетиції потребували великої кількості часу й сил. Як чудово, що люди мають бажання трудитися, розвивати свої таланти, аби допомогти іншим відчутти радість й велич Різдва. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Як я отримала свідчення

Наталія Дружченко, Київський Український кіл, Ново-Дарницький приход

Кожна душа у цьому світі може отримати особисте свідчення, тобто духовне послання від Небесного Батька, що приходить через Святого Духа особисто для нас. Це одкровення, що підтверджує нашу віру в те, що Христос живий, що Ісус Христос є

Викупителем цього світу. Свідчення приходить до людини від Бога через його віру. Важливо пам'ятати про необхідність глибоко вивчати Священні Писання й молитися. Адже віра зростає від бажання вірити і тільки тоді приходить одкровення. Так було і зі мною.

Про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів я дізналася у січні 2001 року від свого майбутнього чоловіка. Він вже був членом Церкви з 2000 року і усіяко намагався донести свої знання й духовний досвід мені. Він розповідав про свої почуття і про вічні перспективи. Він познайомив мене з місіонерами і з сім'єю тогочасного президента Ново-Дарницького приходу Сергія Марченка. Був час, коли вони великодушно надали нам можливість пожити у них цілий місяць. Там я ближче познайомилася зі способом життя членів Церкви і почала читати Книгу Мормона.

Мені дуже сподобався Ново-Дарницький приход, уроки та особливо збори у пісню неділю, коли члени Церкви ділилися своїми свідченнями. Я бачила їхні щирі почуття, і вони не могли не зачепити мою душу. Однак сама, не відчувши чогось подібного, я не змогла до кінця зрозуміти те, що вони відчують. Тому я почала ретельно вивчати Священні Писання, розмірковувати над прочитаним, молитися.

Моє навернення почалося в листопаді 2001 року. Я чудово пам'ятаю той день. Ввечері я була вдома разом із мамою. Вона вже пішла спочивати. До цього моменту я читала Книгу Мормона як звичайну літературу, але я дуже хотіла відчутти істину і в той вечір, старанно помолившись, почала читати. Коли я дійшла до 1 Нефія 4:18, я зупинилася, тому що була здивована тим, чому Бог дозволяє вбивство, невже не можна було вчинити якесь диво і допомогти Нефію отримати літопис якимось іншим способом? Я глибоко замислилася, і в той момент мене огорнуло дивне почуття, я продовжувала чути звуки, але моя душа була десь далеко. Я подумки говорила з кимось і усвідомлювала, що мене хтось чує. Я відчувала величезну любов до себе, я відчула спокій та щастя. Духовна хвиля повністю огорнула мене,

Сім'я Дружченко разом зі старійшиною Перкінс.

глибокі теплі почуття переповнювали мене. Я так хотіла, щоб цей момент тривав якомога довше.

І раптом я почула мамин голос, який кликав мене. Стурбовано й здивовано вона запитала: “Наташа, що з тобою, що це було?” Я опам'яталася і з радістю відповіла: “Мамо, тепер я знаю—Господь живий, і Він дуже любить нас”. Отримавши це одкровення, я твердо вирішила охреститися.

Моя мама не встигла охреститися у цьому світі, але я точно знаю, що вона прийняла євангелію там, за завісою, тому що я відчула це у храмі, коли робила за неї роботу. Але це вже інша історія.

Я рада, що моя сім'я—це мої однодумці, що у нас є одна мета, одна надія. У Фрайберзькому храмі моя сім'я була запечатана на вічність. Ми захоплюємося сімейною історією і отримуємо багато радості від того, що займаємося цим. Я знайома з братами і сестрами з різних міст України і для мене приємно усвідомлювати, що ми є народом одного розуму й одного серця. Я знаю, що всі, хто приймає євангелію і живуть за нею, будуть зростати у вірі. У їхньому житті та в їхніх оселях буде більше миру, більше сенсу й силою Святого Духа вони ділитимуться своїми свідченнями щодо істини. ■

Євангелія і талант

Сестра Фран ван Брюгген, Українська Дніпропетровська місія

Іван полюбив танці з того часу, коли він був ще юнаком. У віці чотирьох років він почав з народних танців. У вісім років він вирішив спробувати бальні та латиноамериканські танці. Тепер, коли йому вже шістнадцять, в нього багато чудових спогадів, пов'язаних з танцями.

Іван і його партнерша з танців, Карина Хишлявичус, тренуються у своєму рідному містечку Павлограді, що недалеко від м. Дніпропетровська, Україна. Вони їздять до багатьох інших міст на семінари і змагання. На даний час вони тренуються щодня, тому що готуються до чемпіонату світу в Парижі, Франція.

Івану подобаються фізичні навантаження під час удосконалення його танцювальних навиків. Він вважає, що це дуже розслаблює і дарує йому внутрішню енергію. Для нього танці—завжди особливий досвід.

Іван відчуває, що він здобув багато чого, завдяки своєму прагненню вдосконалюватися в танці. У цьому йому допомагають фізичні вправи, виконавська майстерність і гостра пам'ять.

Будучи членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, Іван ділиться своєю вірою і віруваннями з іншими завдяки своїй танцювальній кар'єрі. Багато людей, а також і його вчителі, запитують його про Церкву і його вірування. Вони вражені тим, як він живе,

слідуючи Слову мудрості. Вони бачать, що він прагне поєднувати хорошу музику і скромні танцювальні рухи. У танці він сам хоче відчувати вплив Святого Духа і сильний зв'язок зі Своїм Небесним Батьком. Перед початком змагань він молиться, щоб він та його партнерша Карина зробили все якнайкраще, аби отримати хороші результати.

У найближчому майбутньому Іван і Карина поставили собі за мету виграти два офіційні кубки світу у Блекпулі, Англія, і в Москві, Росія. Незалежно від результату, Іван вже знайшов любов життя—танці, і спосіб поділитися своєю любов'ю до євангелії Ісуса Христа з людьми, з якими він знайомиться. ■

Танцюють Іван Баклан і Карина Хишлявичус.

ТИХИЙ ГОЛОС

Володимир Ярмак, Київська Українська місія, Чернігівська філія

Це було звичайне “тепле” літо в Аризоні. Мій напарник і я служили разом протягом майже 6 тижнів, і за цей час ми встигли побачили багато чудес. Однак те, що сталося того дня, назавжди залишиться в моїй пам’яті і в моєму серці.

В понеділок, як звичайно, у нас був день підготовки. Після того, як ми зробили все необхідне, ми сіли на велосипеди й понеслися під гарячим амазонським вітром, що нагадував подув фена, в бік житлового квартирному комплексу, де сподівалися знайти тих, хто шукає істину. Ми абсолютно не очікували на будь-які чудеса, а варто було б.

Відвідавши одну малоактивну сім’ю, ми вирушили далі. Несподівано для себе я чітко відчув, що нам необхідно повернути праворуч і продовжувати рухатися. Я так і зробив. Єдине, що я забув, або, скоріше, кого—це свого напарника, старійшину Уінда. Той запитав мене: “Куди ти прямуєш?” Я відповів, що нам треба рухатися цим шляхом. В його очах відобразалося збентеження. І його можна було зрозуміти! Але я не міг відразу пояснити йому про своє раптове спонукання. Я просто хотів слідувати тихій підказці Духа, сам до кінця нічого не розуміючи. На щастя, він попрямував за мною.

Ми зустріли кількох людей, з якими намагалися говорити про євангелію. Безуспішно. Наполегливість допомогла нам рухатися далі. Ми свідчили про Відродження ще кільком людям, але вони не зацікавилися. Потім ми почали говорити з однією з жінок, які сиділи на вулиці і доглядали за своїми дітьми, що гралися. Ми запитали, чи є у них бажання дізнатися більше про наше послання, яке може благословити їхні сім’ї. Обидві жінки відповіли заперечно. Тоді ми запитали, чи знають вони когось, кого це могло б зацікавити. Одна з жінок порадила постукати у двері на другому поверсі. Ми з напарником, зрадівши, швидко побігли в цьому напрямку. Буквально через кілька секунд двері нам відкрила жінка приблизно 35 років, невисока на зріст. Її тепла, привітна посмішка наповнила увесь наш день радістю. Дух дав нам

Старійшина Ярмак (2012 рік)

знак, що ми там, де повинні бути. Відрекомендувавшись, ми відразу ж почали розповідати їй про євангелію і вічні благословення для неї та її сім’ї. Те, що вона розповіла нам,

було надзвичайним. Виявилось, що вона збиралася відвідати нашу Церкву, але, на жаль, їй це не вдавалося. Їй завжди щось заважало. Але в ту неділю вона вирішила неодмінно виконати свій намір, і тут ми постукали у двері.

Через 3 тижні Джеймі Таші та її двоє чудових синів, яким тоді було 10 і 11 років, охрестилися. Це був один з найкращих днів мого життя!

З тих пір минуло майже 2 роки. Євангелія для родини Таші насправді була спасінням. Зараз Джеймі запечатана у храмі з чудовим вірним носієм священства. В Остіна й Ділана зараз є батько. Ми часто листуємося з Джеймі і дивуємося тому, яким ласкавим є наш Господь, чинячи такі великі чудеса в нашому житті!

Коли ця історія трапилася зі мною, я чітко зрозумів—саме тому я служив на місії. І для тих, хто ще тільки збирається стати на шлях служіння, мені б хотілося сказати: “Забудьте про себе і служіть Господу. І ще. Читайте Священні Писання, щиро моліться всім серцем про дари від Бога і про те, щоб риси Ісуса Христа укорінювалися у ваших особистостях. Це буде одним з найкращих способів підготовки до служіння на місії і до того, щоб завжди бути гідними присутності Його Духа”. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Бог дасть нам сили

Жанна Д., Київський Український кіл, Печерський приход

Вивчаючи Книгу Мормона, я прочитала 1 Нефій 21:5. Особливо мене вразив останній рядок вірша “Мій Бог буде моєю силою”. Спочатку я подумала, що це стосується тільки місіонерів, але

незабаром я змогла відчути цю силу у своєму житті.

Я вчуся у спеціалізованій школі. Наш клас займається за експериментальною програмою, тому обсяг домашніх завдань завжди є більш ніж

достатнім. Крім того, у нас багатодітна родина, тож треба виконувати багато інших домашніх обов'язків.

Нещодавно у мене був дуже важкий тиждень, насичений шкільними уроками й завданнями. Важко було уявити, що я зможу знайти час, щоб відвідати недільне богослужіння і

Жанна Д.

семінарію. Переді мною стояв вибір: залишитися вдома, щоб підготувати уроки або піти у приход, жертвуючи сном, аби як слід підготуватися до уроків. Кілька хвилин я вагалася, сумніваючись, як учинити, але потім вирішила, що маю ставити Господа на перше місце. Зібравшись з духом, я зробила свій вибір. Я знала, що піти у приход є правильним рішенням.

Там я провела три чудові години, слухаючи виступи, беручи участь в уроках, спілкуючись з друзями та своєю сім'єю. Увечері того ж дня я молилася та попросила у Бога особливої

допомоги і сил на наступний тиждень. Я розуміла, що це буде дуже важко, але я знала, що Бог чує наші молитви і допомога прийде. Тому у вівторок я пішла на семінарію ... Таким чином проходив день за днем, я мала щільний графік, залишалось мало вільного часу, але як не дивно, я все встигала робити!

Я зрозуміла, що якщо ми робимо правильний вибір і ставимо Бога на перше місце, то отримуємо не тільки допомогу і сили, але й надихаюче підтвердження Його любові. Тепер я знаю, що означають ці слова: "Мій Бог буде моєю силою". ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Я намагаюся бути кращим

Марк М., Українська Донецька місія, Олексіївська філія

Я не дуже слухняний хлопчик, але намагаюся бути кращим, і в цьому мені допомагає євангелія.

Якось я намалював храм, щоб показати, як я його люблю. Коли мені було 3 роки, я був у храмі разом з батьками. Сім'єю ми були запечатані на вічність, і тато сказав тоді, що тепер я ніколи не загублюся. Я і моя сім'я разом з Ісусом, і за це я Йому дуже вдячний. Я знаю, що Він має таку силу, але багато чого з цього я поки не знаю.

Я хотів, щоб мій малюнок надрукували в журналі "Ліягона", тому що я хочу розповісти усьому світу, що я дійсно люблю євангелію. Я люблю Ісуса, тому що Він—наш Спаситель. Він живе у храмі. Ми не бачимо Його, але Дух Святий перебуває там, і ми можемо Його відчувати. Якщо люди хочуть відчувати Його, вони мають їхати туди.

Окрім моєї власної сім'ї, є ще одна сім'я, яку я люблю—це наша філія. Одного разу ми приїхали до філії, і я побачив, що там немає ані братів, ані сестер, нікого, і я запитав: "Де сім'я?" Тато сказав: "Ось я, ось мама і сестричка", але я сказав: "Ні, де наша велика сім'я? Де наша філія?" Я люблю бути у Церкві,

і хоча не завжди я поводжу себе там дуже добре, але все ж таки намагаюся. В цьому мені допомагає євангелія і мої батьки.

Людям, які побачать мій малюнок, я хочу сказати, що бажаю їм добра, щоб все у них було гаразд і щоб вони завжди допомагали іншим і служили одне одному. Тоді ми будемо жити усі разом на небесах. ■

Марк М.

Малюнок храму

